

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **SALDOMA s.r.o.**, se sídlem Brno, Cacovice 63/2, zastoupeného Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Brno, Moravské nám. 15, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 24.1.2012, č.j. 1409/12-1301-704581,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2012, č.j. 1409/12-1301-704581, kterým bylo dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový

řád“), zamítnuto jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za 3. a 4. čtvrtletí roku 2007, vydaným Finančním úřadem Brno III dne 27. 5. 2011, č. j. 205500/11/290513707725 a č. j. 206626/11/290513707725.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcově odvolání přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Původní žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil závěr Finančního úřadu Brno III (dále jen „správce daně“), který dne 27. 5. 2011 vydal dva dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty, kterými žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a podle § 143 a § 147 daňového řádu doměřil daň z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí 2007 ve výši 119 795 Kč a současně žalobci podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správně daní a poplatků, ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, tj. 23 959 Kč (výměr č. j. 205500/11/290513707725), a za 4. čtvrtletí 2007 ve výši 176 409,- Kč a penále ve výši 35 281,- Kč (výměr č. j. 206626/11/290513707725).

Původní žalovaný stejně jako správce daně dospěl k závěru, že žalobce dostatečně neprokázal nárok na uplatnění daňového odpočtu ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Tento závěr žalobce nyní napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že nárok na uplatnění daňového odpočtu ve smyslu § 73 zákona o dani z přidané hodnoty dostatečně prokázal. Podle žalobce žalovaný nezpochybňuje to, že by žalobce potřeboval barvy, ale důvodem neuznání nákupů barev je skutečnost, že žalobce neprokázal, že zboží bylo dodáno deklarovaným dodavatelem - společností MH Businnes Still s.r.o. Žalobce poukazuje na to, že za dodavatele ve skutečnosti jednala jiná osoba, než ta, která byla zapsána v obchodním rejstříku, což však žalobce nevěděl. Žalobce v této souvislosti namítá, že nebylo jeho povinností ověřovat totožnost údajného jednatele, navíc k tomu nemá žádné oprávnění, a poukazuje na zásadu materiální publicity zápisu v obchodním rejstříku.

Dále žalobce uvádí, že poslední dvě faktury (č. 20700188 ze dne 23.11.2007 na částku 224 700 Kč a č. 20700205 ze dne 10.12.2007 na částku 116 000 Kč) byly dodány i s dodacími listy ještě před dodáním zboží (barev) a zařazeny na konci roku

do účetních dokladů, avšak toto zboží nebylo podle žalobce nikdy zapláceno. Pokud jde o tyto částky, tak se žalovaným souhlasí. Ostatní čtyři dodávky (za 845 700 Kč) však již byly fakturovány, uhrazeny a zboží bylo dodáno.

Žalobce poukazuje na to, že mu bylo postupem správce daně zabráněno se zúčastnit výsledku jednatele společnosti MH Businnes Still s.r.o., neboť ve vyrozumění o výsledku svědka byla uvedena pravá totožnost této osoby, která však byla žalobci neznámá. Vzhledem k tomu se žalobce tohoto výsledku nezúčastnil. Žalobce rovněž namítá, že správce daně nevyslechl pana, ačkoliv byl tento důkaz navržen. Žalobce má za to, že předložil dostatečné důkazy o tom, že předmětný výdaj byl skutečně učiněn, a poukazuje na to, že žalovaný neuvedl, jaké další důkazy jsou k tomuto prokázání třeba. Podle žalobce žalovaný nepostupoval v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť nehodnotil všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, čímž byl podle žalobce nejen porušen princip přesvědčivosti, ale i přiměřenosti.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s právním názorem žalobce a plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného je z rozhodnutí zřejmé, z jakého důvodu nebyl odpočet daně uznán i z jakých skutečností správce daně vycházel. K provedené výpovědi svědka žalovaný uvádí, že žalobce byl o této skutečnosti řádně vyrozuměn, výsledku se však nezúčastnil.

Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu v souladu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Spornou otázkou v právě posuzované věci je, zda žalobce dostatečně prokázal existenci zdanitelného plnění, ve vztahu k němuž žalobce uplatnil nárok na daňový odpočet ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu (zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví), popřípadě evidován podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty u plátců, kteří nevedou účetnictví.

Ustálená judikatura správních soudů přitom setrvává na názoru, že pouhým doložením účetního dokladu, který obsahuje formální náležitosti, není nárok prokázán. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25.10.2006, sp. zn. 2 Afs 7/2006, dostupném na www.nssoud.cz: *„Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění“*.

Břemeno důkazní tedy leží na daňovém subjektu. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (stejná právní úprava byla obsažena i v dříve účinném zákoně o správě daní a poplatků, konkrétně v § 31 odst. 9 tohoto zákona).

Tento institut vyložil například Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1.6.2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. N 113/37 Sb. NU 463, dostupném na www.nalus.usoud.cz: *„Ve sféře provádění důkazů má informační autonomie odraz v zásadě, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. Tato zásada je zachována rovněž v daňovém řízení, ačkoliv v modifikované podobě, neboť na rozdíl od jiných druhů řízení, v nichž je věcí svobodné vůle jednotlivce, zda určité skutečnosti v řízení tvrdí a uvádí či nikoliv, stíhá v daňovém řízení daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Nicméně, také v daňovém řízení se vztahuje důkazní břemeno pouze k prokázání skutečností tvrzených (uvedených) daňovým subjektem v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je daňový*

subjekt povinen uvést v daňovém přiznání, tedy skutečností vážících se výlučně k daňové povinnosti subjektu. “

Tím, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (za nákup barev od společnosti MH Businnes Still s.r.o.) v daňových přiznáních, je nesporné, že jej stíhala povinnost prokázat existenci zdanitelného plnění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, stejně jako správce daně v dodatečném platebním výměru vydaném na základě konané daňové kontroly, dospěl k závěru, že žalobce tuto povinnost nesplnil.

Jak již je uvedeno výše, unesení důkazního břemene se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů. Samotný daňový doklad (faktura), byť by obsahoval všechny zákonné náležitosti, nijak neprokazuje, že fakticky došlo k uskutečnění platby a k plnění uvedenému na faktuře. Takový doklad nemůže být použit jako důkaz o realizování skutečnosti v něm deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo.

Důkazní břemeno je sice limitováno co do času a rozsahu zkoumané daně, není však limitováno co do charakteru předkládaných důkazních prostředků, jak je ostatně uvedeno v § 93 odst. 1 daňového řádu, podle něhož je možno v řízení použít všech důkazních prostředků, jimiž lze osvědčit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Toto ustanovení však nelze v žádném případě chápat k tíži daňového subjektu, právě naopak. Je tedy nespornou povinností daňového subjektu prokázat vše, co uvede v daňovém přiznání. Jakým způsobem tak učiní, je přitom zásadně na něm. Jak bylo uvedeno výše, daňový subjekt není ničím omezen v tom smyslu, že by mu bylo uloženo, jaké důkazy či důkazní návrhy v daňovém řízení k prokázání svých tvrzení předloží. Je přitom zřejmé (a právě posuzovaná věc to potvrzuje), že ne vždy k prokázání tvrzení bude postačovat, pokud daňový subjekt předloží toliko doklady, které mu zákon ukládá vyhotovovat a uchovávat. Záleží tedy na daňovém subjektu, jaké doklady ponechá ve své dispozici, vždy však musí být schopen prokázat veškeré skutečnosti, které v daňovém přiznání tvrdí.

Žalobce měl v řízení prokázat uskutečnění zdanitelného plnění ve vztahu k fakturám vystaveným dodavatelem MH Businnes Still s.r.o., které se týkaly dodávky barev od této společnosti. Žalobce tak měl prokázat, že barvy skutečně nakoupil od společnosti MH Businnes Still s.r.o. za jím tvrzenou částku.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce během řízení neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění, a jím uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty tak nemohl být uznán. Tento závěr však neopíral o to, že by za dodavatele MH Businnes Still s.r.o. jednala osoba pod falešnou identitou, jak namítá žalobce v žalobě, ale o to, že žalobce neprokázal, že by barvy od zmíněného dodavatele skutečně nakoupil. Je tedy zcela nepodstatné zabývat se tím, zda žalobce měl či neměl povinnost nechat si předložit občanský průkaz od jednatele MH Businnes Still s.r.o.

Žalobce uskutečnění zdanitelného plnění prokazoval tolik předložením faktur, aniž by předložil skladové evidence materiálu a inventarizace majetku, jak požadoval správce daně. K prokázání uskutečnění zdanitelného plnění v daném případě nevedly ani žalobcem poskytnuté informace k obchodním vztahům mezi ním a společností MH Businnes Still s.r.o. Informace, které poskytl žalobce, resp. jeho jednatel, a informace, které správce daně získal od osoby jednající jménem společnosti MH Businnes Still s.r.o. (od svědka, jehož žalobce znal pod jménem), se totiž podstatným způsobem lišily. Nesoulad byl shledán jak v případě kontaktů žalobce s touto společností, tak pokud šlo o způsob objednávání zboží, jeho dopravu (najatou autodopravou x dovozem a nabídkou zboží přímo jednatelem MH Businnes Still s.r.o.) i předávání faktur (osobně x poštou) a jejich placení (hotově x převodem). Byly-li výpovědi natolik rozporné, že nedošlo ke shodě ani v tom, jakým způsobem došlo k prvotnímu kontaktu, jak k obchodní spolupráci docházelo nadále, ani jakým způsobem bylo zboží objednáno, odebíráno a placeno, nelze tyto výpovědi považovat za důkazy, které by prokazovaly, že žalobce zboží skutečně odebral a zaplatil. Za této situace nelze dospět k závěru, že by žalobce uskutečnění sporného zdanitelného plnění prokázal.

Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani fakt, že žalobce barvy skutečně potřeboval, neboť z toho automaticky nelze dovodit, že je skutečně odebral od dodavatele MH Businnes Still s.r.o., natož v deklarovaném množství a za deklarovanou cenu. Ani pokud by se prokázalo, že žalobce skutečně barvy v tvrzeném množství v dispozici měl (což se ale v daném případě nestalo), nemohlo by to shora uvedený závěr nijak ovlivnit, neboť nebylo prokázáno, že je nabyt skutečně od dodavatele MH Businnes Still s.r.o. za tvrzenou cenu.

Soud konstatuje, že není povinností finančního úřadu, aby během řízení upozorňoval žalobce, jaké důkazní prostředky má předložit. Je naopak na daňovém subjektu, aby předložil veškeré důkazní prostředky, jež jsou v jeho dispozici, s nimiž může prokázat svoje tvrzení uvedená v daňovém přiznání. Žalobce by měl totiž nejlépe vědět, jaké důkazní prostředky jsou způsobilé doložit jeho tvrzení. Správce daně přitom žalobce k prokázání oprávněnosti konkrétně uvedených částek řádně vyzval. Ve výzvách ze dne 16.11.2010 a 22.12.2010 byl navíc žalobce výslovně upozorněn, které doklady má předložit (tj. skladovou evidenci materiálu a inventarizace majetku a závazků). To však žalobce neučinil. Ani tvrzení žalobce, že zboží bylo ihned využito, neodůvodňuje porušení § 29 a 30 zákona 563/1991 Sb., o účetnictví, ve vztahu k inventarizaci majetku. Žalobce tak věděl, jaké doklady jsou po něm správcem daně požadovány.

Zdejší soud tedy dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, a to že žalobce v předmětné věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný tedy nepochybil, pokud u těchto plnění neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za oprávněný.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že byla zkrácena jeho práva, pokud se neúčastnil výsledku svědka konaného dne 22.2.2011.

Jak vyplývá ze správního spisu, vyrozumění o výsledku svědka pana, které bylo žalobci doručeno dne 26.1.2011, znělo následovně: „*Finanční úřad Brno III Vám oznamuje, že dne 22.2.2011 od 10:00 hod bude proveden výslech svědka. Jednání se uskuteční ve Vazební věznici Olomouc, Švermova 2, 771 57 Olomouc. Svědecká výpověď bude provedena ve věci obchodních vztahů mezi společností SALDOMA s.r.o. DIČ: CZ27675491, a daňovým subjektem MH Businnes Still s.r.o., DIČ: CZ27871690, svědek*“

Podle § 96 odst. 5 daňového řádu má daňový subjekt právo být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Je přitom nepochybné, že i daňovému subjektu náleží právo podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se v rámci daňového řízení vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 29.10.2002, sp. zn. II. ÚS 232/02, publ. pod sv. 28 roč. 2002 s. 143 Sb. n. a u. US, „*daňový subjekt vzhledem ke zmíněné zásadě "rovnosti zbraní", má právo se s těmito důkazy seznámit (a tedy nikoliv až s jakýmsi jejich shrnutím či zhodnocením provedeným dožádaným správcem daně). I na daňové řízení se vztahuje pravidlo, že finanční orgány jsou povinny postupovat ústavně konformním způsobem, což ve zmiňovaném kontextu zejména znamená umožnit stěžovateli, aby jeho věc byla projednávána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům [čl. 38 odst. 2 Listiny] (viz nálezy ze dne 11. 9. 2001, sp. zn. I. ÚS 591/2000; publ. in: Ústavní soud, Sbírka nálezů a usnesení, C.H.Beck, sv. 23, č. 133)*“.

Není tedy sporu o to, že žalobce měl právo se v daném případě výsledku svědka účastnit a žalovaný zase povinnost žalobce o tomto výsledku vyrozumět. Rovněž je zřejmé, že se žalobce výsledku neúčastnil a správci daně sdělil, že tuto osobu nezná. Ze správního spisu přitom nevyplynulo, že by se žalobce obrátil na správce daně s tím, že by požadoval bližší informace o vyslýchané osobě. Toliko sdělil, že se výsledku neúčastní, neboť osobu svědka nezná.

Soud má za to, že v daném případě nebyl žalobce zkrácen na svém právu být přítomen u výsledku svědka a klást mu otázky. Správce daně totiž ve vyrozumění svědka identifikoval a uvedl, za jakým účelem bude vyslýchán. Z výzvy jasně plyne, že svědek měl vypovídat o obchodních vztazích mezi žalobcem a společností MH Businnes Still s.r.o. Soud zdůrazňuje, že možnost být přítomen u výsledku svědka a klást mu otázky, je právem daňového subjektu, nikoli jeho povinností. Je tedy na žalobci, aby si na základě informace, kdo bude vyslýchán a k čemu, vyhodnotil, zda využije svého práva a výsledku se zúčastní či nikoli. Soud nepochybně, že

jednotlivé osoby na straně žalobce znaly pod jménem, a že jim tak skutečně nemuselo být známo, že a jsou jedna osoba. Na druhou stranu žalobce věděl, že je s ním vedena daňová kontrola, která se týká právě jeho obchodních vztahů se společností MH Businnes Still s.r.o. Skutečnost, že předmětný výslech se obchodních vztahů mezi žalobcem a touto společností bude týkat, byla žalobci správcem daně jasně sdělena. Již účel výslechu (bez ohledu na to, kdo měl být vyslýchán) byl tak podle názoru soudu v daném případě dostatečnou informací k tomu, aby se žalobce výslechu zúčastnil. Pokud žalobce jméno svědka neznal, mohl se žalovaného na vztah této osoby ke společnosti MH Businnes Still s.r.o. dotázat. Neučinil-li tak, nelze jinak, než mu to s ohledem na obecnou zásadu „nechť si každý střeží svá práva“ přičíst k tíži. Ostatně to, že žalobce svědka „neměl znát“, neznamenal, že by tento svědek o obchodní spolupráci žalobce a MH Businnes Still s.r.o. nemohl svědčit.

Žalobce správci daně též vytýká, že jej neupozornil na to, že svědek vystupoval i pod jménem, a to přesto, že mu ze žalobcova sdělení muselo být zřejmé, že žalobce o této skutečnosti neví.

Ani tuto námitku však soud důvodnou neshledal. Byť by bylo skutečně možné ze žalobcova sdělení dovodit, že si žalobce nebyl vědom toho, že a jsou jedna osoba, neznamená to, že by správce daně měl mít za této situace povinnost žalobce upozorňovat na to, že svědek vystupoval i pod jménem Jak již je uvedeno výše, žalobcovu právu účastnit se výslechu svědka odpovídá povinnost správce daně informovat žalobce o tom, kdo bude vyslýchán a v jaké věci. Tuto svou povinnost správce daně splnil. A to jak formálně, tak materiálně – podstatné je, že žalobce věděl, že správce daně zpochybňuje obchodní vztahy se společností MH Businnes Still s.r.o. a předmětný výslech se má právě těchto obchodních vztahů týkat. Hodlal-li žalobce svého práva využít, měl postupovat aktivně. Nebylo-li mu tedy jméno vyslýchané osoby známo, měl se správce daně dotázat na vztah této osoby ke společnosti MH Businnes Still s.r.o. a nikoli pouze sdělit, že tuto osobu nezná, a proto se výslechu nezúčastní. Dotázal-li by se a správce daně by žalobci nesdělil, že svědek vystupoval i pod jménem jako jednatel této společnosti, jistě by pochybil. V daném případě se však žalobce na nic nedotázal a správci daně tak nelze ničeho vytknout. Podle názoru soudu nelze povinnost správce daně poskytovat daňovým subjektům přiměřené poučení podle § 6 odst. 3 daňového řádu vykládat natolik široce, aby správce daně žalobci odpovídal na nepoloženou otázku. Rovněž nelze po správci daně spravedlivě požadovat, aby v souladu s poučením podle § 96 odst. 5 daňového řádu žalobci uváděl nejen jméno, příjmení a datum narození svědka, ale též veškerá jeho falešná jména, pseudonymy či „aliasy“. Jiná situace by samozřejmě byla, pokud by se žalobce správce daně k osobě svědka dotazoval. Tak se ale v daném případě nestalo.

Soud tedy uzavírá, že žalobce měl jasné informace o tom, kdo bude vyslýchán a čeho se bude výslech týkat. Za této situace tedy nelze správci daně vytýkat jakoukoli nezákonnost.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný pochybil, jestliže neprovedl výslech, který žalobce v odvolání navrhoval, tak ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Jak vyplývá ze správního spisu, a jsou jednou osobou. Výslech správce daně provedl a žalobce o tom v souladu s § 96 odst. 5 daňového řádu řádně vyrozuměl. Pokud se žalobce tohoto výsledku nezúčastnil, nelze jinak, než mu to přičíst k tíži. Za této situace se soud ztotožňuje se žalovaným, který na str. 5 napadeného rozhodnutí neprovedení výsledku odůvodnil tím, že by opakovaný výslech této osoby neprokázal žádné nové skutečnosti, přičemž dříve provedeného výsledku se žalobce nezúčastnil, přestože byl o jeho konání vyrozuměn. Jestliže žalobce namítá, že v tomto výsledku hodlal odstranit rozpory mezi jeho vyjádřením a tvrzením svědka uvedeným v předchozím výsledku, nelze jinak, než poukázat na možnost žalobce se dříve provedeného výsledku zúčastnit. Právě na tomto (již provedeném) výsledku mohl žalobce klást svědkovi dotazy a pokusit se tak odstranit rozpory. Jak již soud uvedl výše, žalobce byl o výsledku vyrozuměn, a pokud se ho nezúčastnil, nelze to přičíst k tíži nikomu jinému, než právě jemu. Tuto námitku tak soud rovněž neshledal důvodnou.

Jestliže žalobce dále namítá, že žalovaný nehodnotil důkazy ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu, ani tu soud žalobci za pravdu nedává. Podle tohoto ustanovení správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom přihlíží ke všemu co při správě daní vyšlo najevo. V daném případě správce daně na základě listinných důkazů a výsledku žalobcových jednání a dovedl, že žalobce neprokázal, že by barvy od dodavatele MH Businnes Still s.r.o. skutečně nakoupil. Žalovaný na základě těchto důkazů srozumitelně a přezkoumatelně tento svůj závěr odůvodnil na str. 4, 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Poukázal zde na to, že uskutečnění zdanitelného plnění prokazoval žalobce toliko předložením faktur, aniž by předložil jakékoli jiné listiny. Z rozhodnutí vyplynulo i to, že k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění v daném případě nevedly ani žalobcem poskytnuté informace k obchodním vztahům mezi ním a společností MH Businnes Still s.r.o. Informace, které poskytl žalobce, resp. jeho jednatel, a informace, které správce daně získal od osoby jednající jménem společnosti MH Businnes Still s.r.o. (od svědka, jehož žalobce znal pod jménem), se totiž podstatným způsobem lišily. Nesoulad byl shledán jak v případě kontaktů žalobce s touto společností, tak pokud šlo o způsob objednávání zboží, jeho dopravu a předávání faktur i jejich placení. Soud tak považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a vydané na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Současně provedené důkazy hodnocené ve vzájemné souvislosti neprokazují uskutečnění sporného zdanitelného plnění a žalovaný ani správce daně tak neporušili § 8 daňového řádu. Ani tuto námitku tak soud důvodnou neshledal.

V. Závěr

Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3.10.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu